

Tudorū, vedëndū risipirea boierilorū precum și preponderanța ce dobândisese asupra puterii centrale; mai vedëndu-se, către acésta, și pe negândite înconjuratū de atâți ómenī înarmați, incepu a simți, din când în când, óre-care neodihná în mintea sa, încatū ajunsse a vissa și a se domina de idei egoiste; astū-felū că, orī coprinsū de vanitate, séu întărêtatū de alți, se abātu cu totulū din adevêratulū spiritū alū causei sélle și 'și inchipui ca, prin puterea armelorū, să isbutéscă a predomina situațiunea și a se așeđa, prin forță, Domnū alū Țêrrei-Românesci. Acéstă rătăcire a imaginațiunei sélle, o zugrăvește indestulū ênsuși, prin spiritulū cu care se exprimă în menționata proclamațiune, ordonândū cu tonū Domnescū prin tóte județele țêrrei. Nu după multū timpū ênsē, tóte câte cugeta elū, pentru folosulū sêu personalū, se nimiciră și se risipiră ca unū visū amăgitorū. Căci elū, urmândū a lucra pe sub mână într'unū modū cu totulū contrariū situațiunii care îlū produsese, își perdu, în celle din urmă, chiarū și viața. Pentru că, după sosirea lui Ipsilante la Focșeni, Tudorū incredințându-se pe de uă parte, că sus-numitulū Ipsilante nu avea cu dênsulū și oștire Russéscă, după cum proclamasse, incepu a simți óre-care sfială, iér pe de altă parte, amăgindu-se atātū de povețele a cătorū-va din boierī pământeni, cari formaū ca unū felū de guvernū centralū, câtū mai cu sémă și de conlucrarea secretarului agenției Austriace Udritzki, care înlocuia